



Dipsiz Kuyu

**UMUR
TALU**

Şiir gibi...

Cumhurbaşkanı, Mehmet Âkif'le başladı Nâzım Hikmet'le bitirdi...

Ve yine biz bize kaldık.

Yerin üstünü dönüştüremeyince, yerin altını tadil etmeyi keşfetmenin rehavetine alışmış kafalarımızla.

Biz bize kalmca;

Hiç utanmayız.

Çünkü, 76 yıllık Cumhuriyet'in, bitmiş soğuk savaşların, yıkılmış duvarların, Avrupa kapılarında bulunmanın, AGİT'lere ev sahipliğinin yıldızları altında sığıklarla sarhoşuzdur.

●●●

Şairleri horlamanın, ezmenin, süründürmenin anti - tezinin, yani çağdaş, "demokratik, laik, sosyal ve hukuk" devletine münasip karşılığının, şairlere itibarlarının şair olarak iade edilmesinden ibaret kaldığını zannederiz.

Onların şiirlerinin; mısraları, beyitleri, kuralları, kuralsızlıkları, kafiyeleri, sözcükleri, imgeleri dışında, "siyasi ve sosyal bir çeşitlilik" in de ifadesi olduğunu, yani öyle olması gerektiğini kabul edemeyiz ki.

Herkesin ille şair olamayacağını; görüşünü, fikrini, inancını, inançsızlığını, hayalini, idealini, kimliğini, ideolojisini, hiç olmazsa bir gün iade - i itibar umarak "edebi" olarak ifade edemeyeceğini, ama herkesin bazen de "ebediyen" üstüne titrediği bu akıl - yürek unsurlarına saygı ve ifade kanalı hakk ettiğini düşünemeyiz ki.

●●●

Gelgit AGİT'e katılan liderlerin en kıdemlisi, taa 1975 Helsinki'sinden bu yana (Allah daha da uzun ömür versin) ayakta, sadece ayakta da değil, başta kalıp şimdi Avrupa adaylığı için yeni bir Helsinki bekleyen Süleyman Demirel bunları bilmez mi; bilir.

O 1975'lerden 1980'lere yolculukta, Nâzım'ın ölüsünün, bir dizesinin dahi

"suç unsuru" sayılabildiği, 1990'lar 2000'e devrilirken bu ülkede Akif'in tartışma değil, karpışma - suçlama - damgalama ve silesi olabildiğini de bilir.

Bunların o Nâzım ve Akif'le sınırlı kalmadığını; nice Ahmet, Mehmet, Ayşe ve Fatma'nın bu yüzden ezildiğini de...

●●●

Mesele şairliklerinin düzeyi, şiirlerinin hoşluğu, yerelliği, evrenselliği değildir ki.

Mesele; fikrin, idealin, inancın, inançsızlığın yok edilesi düşman sayılması yahut bizzat bunlardan kalkarak yok edilesi düşmanlar bulma sevdasıdır.

Mesele, biri "Milli Marş"a imza atan, diğeri evrensel değere ulaşan iki şairin, şiirleriyle yüceltilmesi değil, inandıkları ve umdukları ile temsil ettikleri siyasi - sosyal fikirlerin de hayat alanı bulabilmesidir.

Mesele, iki şairin temsil ettikleri var sayılan "iki uç" arasında geniş, uçsuz bucaksız "tek tip" milyonların bulunduğu varsayımıyla kendini avutmak değil, tam tersine, şiddet haricinde, her ucun, her farklı görüşün var olma ve konuşma hakkına sahip olabileceğini kabul etmektir.

Mesele, herkesin toplumsal eleştiri ve siyasete müdahale hakkını savunabilmektir.

●●●

Şairlerle ve Cumhurbaşkanı'yla başladık, öyle bitirelim:

"Bir değişiklik olacak yağmur mu güneş mi

Ozanların ozon tabakası delindiğine göre

Bir âfet olacak tufan mı kurak mı
Yedi üstünde bir deprem İstanbul'u götürür

Ölmenin adını anmıyoruz

Bir ihtimal daha var

O da yaşamak mı dersin"

Yılı 1991'dir. Şair, Can Yücel'dir.

Yıl 1999 olur. Şairin eleştirisi onu yine mahkemelik, yine hapislik yapmıştır. Davacı Cumhurbaşkanı'dır. Şair ölüdür. Onlar da yüceltir. Sonra deprem olur. Depremler. İstanbul titreyip durur.

En iyi ihtimal hep, yaşamaktır. Ama insan gibi yaşamak.

